

феодалци ти съ пари или съ оръжие. Граждане ти или сами си съставяли войска или си поддържали наемни полкове; градове ти много пъти били оградени съ двойни стѣни и съ крѣпости отъ насипъ; а врата та се бранили съ яки завардени кули, отъ които стражаре ти разгледвали наоколо и въ случай на опасностъ давали бѣлѣгъ. Градската стѣна прѣчила да се раширочи градъ тѣ, та къшти ти се набѣквали едни до други, и горни ти катове правили по-широки отъ долни ти; улици ти били тѣсни, искривени и много пъти се прѣсичали съ усамотени улички; отъ това пожаре ти били много съсипателни; нѣ споредъ ефтинията за съграждане то на къшти ти пакъ скоро се подновявали. На главно то отворено мѣсто на градъ тѣ обикновенно се намирала търговска та къшта, една сграда висока съ хубаво наредени кулички, съ хубави вардарнички и съ стѣнявани на горѣ прозорци. Тамъ засѣдавалъ градскій съвѣтъ отъ избрани чиновници подъ прѣдсѣдателство то на бургомистра (въ Германия) или мера (въ Франция и Англия). Тия члѣнове на съвѣтъ тѣ и други градски съдници се избирали отъ богати ти търговски фамилии (по примѣръ тѣ на стари ти Римляне, които се наричали патриции).

Ходожници ти въ градъ тѣ се дѣлили на различни общества, споредъ ходожество то имъ, запримѣръ, месаре, ботушаре, шиваче, ножаре, и др.; тии съставлявали особни общества (еснафи), имали си особни старѣйшини и свои устави. Всякой работникъ отъ страхъ на строго наказание длъженъ билъ да извършва работа та само на онова общество, на което той принадлежалъ; запримѣръ, въ нѣкои си градове ковачъ тѣ не умѣялъ да работи гвоздеи, защото за това си имало особно общество. Това наистина било ограничение заради работници ти; нѣ отъ друга страна члѣнове ти на отдѣлни ти общества по-яко се съединявали помежду си; тии, като се занимавали съ едно и съшто то ходожество, усъвършенствovali го, и работили за-